

Jana Kalinová

I
Posedlost věcmi, snaha přiblížit se Tvůrci a pád do pekel, kde vládne Konstruktéř ovšem pád provázený rozkošnickým výkřikem.

/K úvodní větě bych možná měl umístit otazník (?), ale nejsem si jistý, kam by se hodil./
Projekty Jany Kalinové jsou čím dál ambicióznější. Sen, touha, předměty denní (zrovna tak jako mimořádné) potřeby i příroda se důkladně prostupují a vytvářejí svébytné pole primární kultivace (mysleno až v agrárních významu). Paralelně tak zachycujeme objekty kultivace i temné kořeny potřeby kultivovat. Smrček s trávou namísto jehličí.

II
Ať už objekty, fotografie, videa či jediná malba Jany Kalinové, vždy krouží kolem schopnosti vidět věci jako nějaké jiné. Autorka si dovoluje měnit vlastnosti věcí a to, že v řádu zkušenosti začínají postrádat význam, z nich činí těžko zařaditelné, ale hmatatelně přítomné skutečnosti. Jestliže nacházejí místo v umění, ukazuje se, že naše schopnost přehodnocovat jednu dané rámce má své limity. Pravděpodobně bychom je měli chápat jako náčrty. Jako projekty, které lze realizovat, jenže je zatím všichni považují za pošetilé. Určitý humor se k tomu sice váže, protože Jana Kalinová chápe, v jak menšinovém teritoriu se pohybuje. Ale jak rozvíjí své myšlenky, stále více ji přitahují hranice chemie a fyziky, tedy práce se základními prvky hmoty a jejími vlastnostmi... Ale to bychom předbíhali, slyšel jsem víc, než se prozatím podařilo uskutečnit...

III
Smrček s trávou na větvích nebo planety seřazené na namalovaném vesmíru tak, že se ocitají v konjunkci sněhuláka, bychom však měli sledovat i z hlediska jakési civilizační mytologie.
Dříve Kalinová předmětům odebírala některé části jejich běžné konstituce: změnami materiálu proměňovala jejich funkci. Když oxeroxovala osušku nebo vysoustružila žárovku ze dřeva, nevznikly pouze ošidné simulace, ale odhalily se hodnoty stojící za funkcemi. Bylo to, jako když přijdete o palec. Nejen, že nenapíšete sms, ale dojde vám také, že už dlaněmi nereprezentujete desítkovou soustavu nebo symetrii apod. To bylo dříve. První samostatnou výstavou Když nevím, tak se zeptám, zeptala bych se, ale nevím koho v pražské galerii Home se však Kalinová ukázala v jiném světle. Věci se staly prostředkem zápolení s hmotou, referujícími o kreativním aktu jako o uplatnění lidské moci. Obrovské kolo, v němž jsme se mohli donekonečna procházet, se v Home nebezpečně třásla a my na něm mohli kdykoli uklouznout. Fotografie, na níž autorka mířila na vzdálené město dálkovým ovladačem, byla exemplární alegorií lidské bez-moci určovat chod světa a neustávající touhy tato omezení překonávat. Další z fotografií Jany Kalinové popsal nejvýstižněji Marek Pokorný: „Sešlapávaný zbytek role toaletního papíru: dokument, návrat k tomu, co každý den uniká, takové to ´aha´, kdy zahlédneme plnost nějaké mezery v životě (zase romantika?), hořký humor.“ 1)
Pod rukama Jany Kalinové tak rostou dotazy na veškeré mičurinovské směřování jedince a civilizace. Vždyť na co z toho, co jsme zatím vymysleli a udělali, bychom mohli vystavit záruku?

Poznámka:

1) Pokorný, Marek: Kdybych chtěl napsat recenzi, tak ji napíšu. Umělec 2/2003

An obsession with things, an effort to approach the Creator and the fall into Hell where the Constructor reigns - a fall accompanied of course by a hedonistic yell.

/I should probably put a question mark in this introductory sentence (?), but I am not sure where it would belong./
Jana Kalinová's projects are increasingly ambitious. Dreams, desire, things from daily (only just a little extraordinary) life and nature thoroughly transfuse and form a peculiar field of primary cultivation (to be thought of also in its agricultural meaning). Collaterally we follow cultivated objects; even dark roots need cultivating. A Christmas tree with grass in place of needles.

II
Jana Kalinová's work - whether objects, photography, videos or her single painting - revolve around the ability to see concrete things as something else: The artist permits herself to alter the characteristics of things and they start to lack their own meaning in their existing pattern; this amounts to a hard-to-subsume, but tangibly present reality. If they find their place in art, it is obvious that our ability to re-evaluate a once-given frame has its limits. We should probably understand it as a suggestion. As a project about what can be actualised, but meanwhile everybody thinks that it would be fatuous. A certain humour does in fact weigh in it, because Jana Kalinová understands in what a cliquey territory it moves. But as she develops her thoughts, she is increasingly attracted by the borders of chemistry and physics, that is to say she works with the basic elements of matter and its characteristics... But we are outrunning ourselves; I have heard more than can be created at present...

III
A Christmas tree with grass on its branches or planets arranged on a painted cosmos in such a way that they call up the conjunction of a snowman, we should however rather look at from the point of view of a kind of mythology of civilisation.

Formerly Kalinová took away some parts of the normal constitution of her subjects: changing their material changed their function. When she photocopied a bath towel or roughly hewed a light-bulb from wood, not only did a deceptive simulation come about, but they laid bare the values standing behind their function. It was as if you had lost a thumb. Not only can you not write a short text message, but you also come to acknowledge that the palms of the hands no longer represent a decimal system or symmetry and similar things.

That was before. Her first independent exhibition Když nevím, tak se zeptám, zeptala bych se, ale nevím koho (If I don't know, then I ask; I would ask, but I don't know who) In the Home gallery in Prague, however, showed Kalinová in another light. Things became a means of struggling with matter, reporting on the creative act as the use of human power. An enormous wheel, on which we could interminably rove, shook dangerously in the Home gallery and we could slide on it at any moment. Photography, in which the artist took aim at a far-flung town with a remote control device was an exemplary allegory of human powerlessness to determine the course of the world and of the never-ending desire to overcome these limits. Marek Pokorný thus described another one of Jana Kalinová's photographs cogently: "The trodden-down remainder of the role of toilet paper: a document, a return to that which escapes every day, a kind of ´ah-ha´, when we catch sight of the fullness of some gaps in life (romantic again?), bitter humour." 1)
From Jana Kalinová's hands we also see arising questions concerning all of Michurin's ideas about the drift of the individual and the whole civilisation. After all, for what of that which we have thought or done so far would we be able to issue a guarantee?

Note:

1) Pokorný, Marek: If I want to write a review, then I´ll write it Umělec 2/2003

Jiří Ptáček

Jana Kalinová

narozena/born: 23. 3. 1978 v Brně
trvalé bydliště/address: Ochoz u Brna 289, 66402
telefon/phone: +420 777 041 500
e-mail: jana.kalinova@centrum.cz

skupinové výstavy od roku 2000 collective exhibitions since 2000

2000 - „Hnízda her“, Rudolfinum, Praha
„Z krabic ven“, České Budějovice
2001 - „Vitriny“, projekt spupiny PAS, Česke Budějovice
„Fotok“, galerie MEO, Budapešť, Maďarsko
2002 - „Bienále mladého umění Zvon 2002“, GHMP, Praha
„Czech atact france“, Palade de Tokyo, Paříž, Francie
„A sakra“, galerie VŠUP, Praha
2003 - „Wunderland“, Kiruna, Švédsko
„III. Zlínský salón mladých“, Zlín
„Československo“, Slovenské národné muzeum, Bratislava
„Prague Bienále“, Národní galerie, Veletřní palác, Praha
„Elektrobot“, Home gallery, Praha
2004 - „Electricita“ Temi, Itálie
„Eastern Alliance“ Berlín

vlastní kurátorské projekty own kurators project

2002 - „Eskort Galerie“, Langenloise, Rakousko
2003 - „Za jiných okolností by to mohla být pravda“, DUMB, Dům pánů z Kunštátu, Brno
Od roku 2000 vedu Galerii Eskort v Brně

studium/education
SŠUŘ, obor Užitá malba 1993 - 1997
FaVu VUT Brno, obor Intermédia, (Peter Ronai, Petr Kvičala, Marian Palla) 1997 - 2003

stáže/short term attachments

VŠVU, obor Intermédia, (Rudolf Sýkora), Bratislava, SR 20. 2. - 20. 4. 1999
KIAD, Kent Institute of Art and Design, Canterbury, UK 22. 9. - 22. 12. 2001

literatura/bibliography

katalog Bienále mladého umění zvon 2002
katalog III. Zlínského salonu mladých , text František Kowolovsky 2003
katalog I. Prag Bienalle, katalog Electricita, text Marek Pokorný 2004
MF – Luboš Mareček 17. 9. 2002, Radek Miča 29. 7. 2004
, Lenka Lindurová „Nové Tváře“ Umělec – 2000/3
Jiří Ptáček, „vítáme Vás pane Pokorný, za jistých okolností, by to mohla být pravda“ 2002/4
Marek Pokorný, „Kdybych chtěl napsat recenzi, tak ji napíšu“ 2003/2

samostatné výstavy/solo exhibitions

„Second hand“, Café Wlapr, Moravská galerie, Mistodžitel'ský palác, Brno - 2000
„Dad“, Kavárna a knihkupectví Spolek, Brno - 2002
„Když nevím tak se zeptám , zeptala bych se, ale nevím koho“, Galerie Home, Praha - 2003
„Barvy naší jeskyně“, Prostor pro jedno dílo a nádvoří Pražákova Paláce Moravské galerie, Brno - 2004

ocenění/price

finalistka Ceny Jindřicha Chalupického pro rok 2004

Jana Kalinová, Konverze, náhražka umělého vánočního stromku, tráva, pěstební substrát, konstrukce, Karaoke.. v OGV v Jihlavě